

Η ΡΑΧΗΛ.

(Συνέχεια ἰδὲ Τσυχος ΚΘ')

ΚΕΦ. ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ παρόντος διηγήματος, φιλαλήθης ὢν, δὲν λησμονεῖ νὰ μᾶς εἴπῃ, ὅτι ἡ Ραχήλ οὐδόλως ἐκοιμήθη τὴν νύκτα. Παρὰ τὸν κόπον μακρῶς καὶ ἐκίπνοντο ὄδοι ποδῶν, κατετρέχετο ὑπὸ πυρετώδους ταραχῆς καὶ νοσηματικῆς ἀϋπνίας. Ἄμα τῆ αὐγῆς, ἠγέρθη τῆς κλίνης, καὶ δεηθεῖσα ἐπὶ πολλὸ τοῦ Θεοῦ μετὰ θερμότητος, ἤρξατο νὰ μεριμᾷ περὶ τοῦ ἱματισμοῦ.

Ὅτε, τὴν πρωΐαν, ἡ Ραχήλ κατέβη, ἡ Κυρὰ Μαρτίνα ἐξεπλάγη ἰδοῦσα τὴν νεανίδα ὑπὲρ ποτε ὠραίαν· διότι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐνεδύθη τὰ λαμπρότερα αὐτῆς φορέματα, ἄτινα, καὶ τοὶ μικρᾶς ἀξίας, ὡς ἐκ τῆς φιλοκαλοῦ ὁμως διαθέσεως αὐτῶν συνετείναν πολλὴ εἰς ἀποκαλύψιν τῆς ἀπείκῃς ἐκείνης καλλονῆς.

Μετὰ τινος στιγμᾶς, δύο ἡμίονοι εἰσῆλθον εἰς τὴν αὐλήν, ἡ ξενοδόχος ἐρόρερον ἐπιφώνημα ἐκπλήξιος.

— Μὰ τὴν ἁγία Μαρτίνα, τὴν κυρὰ μου, σὰν πριγγίτες θὰ πᾶτε.

— Ἐγὼ μερικὸς ἀδάμαντας νὰ πωλήσω εἰς ἓνα ἄρχοντα, ὅστις κατοικεῖ εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, εἶπεν ἀγχοίνως ὁ Ἥλιος, καὶ ἔκρινα ὅτι, διὰ νὰ μὲ ὑποδεχθῆ ἑπαξίως, ἔπρεπε καὶ νὰ παρουσιασθῶ ἐπαξίως.

— Ἐκαμὲς καλὰ, μπάρμπα Ἥλιε, ἐδῶ φαίνεται ἡ ἀξίότης σου καὶ ὁ καλὸς σου τρόπος, εἶπεν ἡ ξενοδόχος. Καλὴ πώλησι!

Ὁ γέρον βοηθῆσας τὴν θυγατέρα αὐτοῦ νὰ ἰππεύσῃ, ἐρρίφθη καὶ αὐτὸς ἐπὶ τοῦ ἐτέρου ἡμίονου μετὰ κου φότητος ἦν δὲν ἤθελέ τις φαντασθῆ εἰς ἐξηκοντούτην, καὶ ἀνεχώρησαν.

Τὴν σήμερον θεαίως ἡμίονοι δὲν εἶναι ἀπαραίτητοι διὰ τὸ βραχὺ διάστημα τὸ μεταξὺ τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου καὶ τοῦ Λούβρου· ἀλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, πλείστα ὄσαι ὁδοὶ ἦσαν εἰσέτι ἀλιθόστρωτοι. Ὅτι ἐκ τούτου, ἀδύνατος καθίστατο, διὰ τοὺς θέλοντας ὀπωροῦν νὰ τηρήσῃ καθαριότητα, ἡ διὰ τῶν βορβορωδῶν ἐκείνων καὶ ἄνευ πεζοδρομίων συνοικιῶν πεζὴ διάβασις. Ἐν τούτῳ δὲν ἐφθασαν ἄριστοι εἰς τὸ τέρμα τῆς πορείας αὐτῶν, διότι ὁ Κύρ Ἥλιος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἐφαίνετο κυλισθεὶς εἰς τὸν βόρβορον, ἕνεκα δυσαγωγῆς τινὸς ἵππου, ὅστις ἰσχυρογωνμόμως ἐκτύπα τοὺς πόδας ἐντὸς βυακίου, παρὰ τὰς προσπάθειάς τοῦ ἀπείρου αὐτοῦ ἱππέως. Ἡ Ραχήλ, διὰ μυρίων τεχνασμάτων κατῴρωσε νὰ διατηρήσῃ ἐντελῆ τὴν καθαριότητα τῶν ἐνδυμάτων αὐτῆς. Ἀριθθεῖα ἐνώπιος τῆς πόλης τοῦ Λούβρου, ἐπήδησε ἀπὸ τοῦ ἐπιπέδου μετὰ τὸν ὕψος, καὶ ἐζήτησε νὰ εἰσέλθῃ. Οἱ δύο σκοποὶ διεσταύρωσαν τὴν λόγγας τῶν ἐνώπιον αὐτῆς.

Ἐ! δὲν εἰσέρχονται ἰδῶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, εἶπε μεγαλόσωμὸς τις στρατιώτης, προσπαθῆσας παρὰ τὴν θηριώδη αὐτοῦ ὄφιν νὰ καμψῇ ὀλίγον τὴν φωνὴν λαλῶν πρὸς τοσοῦτον ὠραίαν νεανίδα· δὲν εἰσέρχονται εἰς λέγω, ὠραία μου κόρη.

Ὁ Ἥλιος, ὅστις εἶχε πλησιάζει ἰδὼν τὴν θύραν φρακτομένην ἐνώπιον τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ, ἀπεμακρύνθη παρατηρήσας τὴν εὐμένειαν τῶν στρατιωτῶν.

— Θέλω νὰ ὀμιλήσω πρὸς τὸν Βασιλέα, εἶπε τὸν μητρὸς ἡ Ραχήλ.

— Δὲν ὀμιλοῦν τόσο εὐκολὰ μὲ τὸν βασιλέα ἂν δὲν ἔχῃς κανένα ἄρχοντα νὰ σε προστατεύσῃ καὶ νὰ σε εἰσάξῃ, εἰς μίαν κοπιάζεις.

Ὁ ὑπαξιωματικὸς προχωρήσας καὶ ἀποτανθεὶς πρὸς τὸν σκοπὸν.

— Πῶς ὀμιλεῖς ἐνῶ εἶσαι σκοπὸς; ἠρώτησε τὸν στρατιώτην. Ὁκτὼ ἡμέρας περιορισμὸν. Καὶ σὺ, ἐπίσω, εἶπεν ὀργίλως πρὸς τὴν κόρην, ἡ διατάττω τοὺς στρατιώτας νὰ σε διώξουν μὲ τὸ ξύλο.

Ὁ Ἥλιος πλησιάζας καὶ χαριετήσας τὸν ἀξιωματικόν·

— Κύριε ἀξιωματικέ, εἶπε, σὰς ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ θηλακίου ἐν χρυσοῦν νόμισμα. Λάβετε τὸ.

— Δὲν μ' ἔπεσαν δύο; εἶπεν ὁ ὑπαξιωματικὸς, τὰ μέγιστα προὔθεις καὶ ἀπλήστως λαμβάνων τὸ νόμισμα.

— Καὶ τρία, ἂν θέλετε· ἀρκεῖ μόνον ν' ἀφήσετε νὰ εἰσέλθῃ τὸ κοράσιον τοῦτο εἰς τὸ παλάτι.

Ὁ ὑπαξιωματικὸς θαυμάσας τὸν μυστακὰ του ἐπέβη ἐπὶ τινος στιγμᾶς.

— Πρόκειται περὶ ζωῆς καὶ θανάτου, πρόκειται περὶ σωθῆ ἡ ζωὴ στρατιωτικῶν ὅσος ὑμεῖς, προσέθηκε ἡ Ραχήλ, ὅπως ἀραιρέσῃ τὸν διαταγμὸν τοῦ ὑπαξιωματικῶν.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται αὐτὸς ὁ στρατιώτης;

— Κόμης Σενανκούρ.

— Διάβολο! δὲν εἶναι καιρὸς διὰ χάσιμον αὐτοῦ θ' ἀποκεφαλίσθῃ.

— Θεέ μου! Θεέ μου! ἀνέκραξεν ἡ Ραχήλ.

— Προχθὲς ἐφθασεν εἰς Παρισίους, σήμερον τὸ πρῶτ' ἐδικάσθη, μεθαύριον θὰ κατατομηθῇ τοῦλαίμαστον ὁ βασιλεὺς, ἡ μᾶλλον ὁ Καρδινάλιος οὗτος· εἰς τοῦ λοιπὸν νὰ μὴ λέγουν ὅτι τὸ αὐτὸ γίνεται διὰ τοὺς γενναίους στρατιώτας, οἱ ὅποιοι ἐντίμως ἐσυρὰν τὸν ξίφος, καθὼς γίνεται διὰ τοὺς ἀνάνδρους καὶ τῶν προδότας.

— Βλέπετε λοιπὸν ὅτι πρέπει ἐν τῇ στιγμῇ νὰ λαλήσω πρὸς τὸν βασιλέα.

— Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι εὐκολόν, μικροῦλά μου. Πραγματικῶς μολοντοῦτο νὰ εἶπω μίαν λέξιν τοῦ λοχαγοῦ μου· εἶναι καλὸς ἄνθρωπος, καὶ ἐκτὸς τούτου, ἐγνώρισε τὸν Μαρκεσίον, διότι ὑπηρετήσαν ὁμοῦ εἰς τὸ αὐτὸ σῶμα.

Ἡ Ραχήλ εἶδε πραγματικῶς τὸν ὑπαξιωματικὸν λαλοῦντα μετὰ τοῦ λοχαγοῦ· οὗτος ἀπετάνθη ἄλλοις λοδιαδόχως εἰς διαφόρους ἀξιωματικῶν τοῦ παλατιοῦ· ἀλλὰ νεῦμα ἀρήτηως συνώδευε τὴν ἀπάντησιν αὐτῶν ἐρωτωμένων.